

نکته‌هایی از معارف حسینی

دکتر محمد حسین مردانی نوکنده

حسین از من است و من از حسینم

امام رضا علیه السلام فرمودند:

هنگامی که خداوند تبارک و تعالی به ابراهیم خلیل الرحمان علیه السلام دستور داد به جای فرزندش اسماعیل علیه السلام آن قوچ را که برای او فرستاده است ذبح کند؛ ابراهیم علیه السلام آرزو کرد کاش اسماعیل علیه السلام را با دست خود قربانی کرده بود و به ذبح آن قوچ امر نشده بود تا به قلب او آنچه به قلب پدری که بهترین فرزند عزیزش را با دست خود ذبح کرده وارد می‌شد، و با این عمل سزاوار پاداش صبرکنندگان در مصیبت‌ها می‌شد و درجات والایی را به دست می‌آورد.

خداوند تبارک و تعالی به او وحی فرمود: ای ابراهیم علیه السلام! محبوب‌ترین آفریده من نزد تو

کیست؟

عرض کرد: خداوند! مخلوقی را نیافریده‌ای که نزد من محبوب‌تر از حبیب تو یعنی

محمد صلوات الله علیه و آله باشد.

فرمود: ای ابراهیم علیه السلام! او را بیشتر دوست داری یا خودت را؟ عرض کرد: او را از خودم

بیشتر دوست دارم.

فرمود: فرزند او را بیشتر دوست داری یا فرزند خودت را؟ عرض کرد: فرزند او را از فرزند

خودم بیشتر دوست دارم. فرمود: کشته شدن فرزند او از روی کینه و ستم به دست

دشمنانش قلب تو را بیشتر به درد می آورد یا قربانی شدن فرزندت به دست خودت در راه اطاعت من؟

عرض کرد: کشته شدن او به دست دشمنانش برای من دردناک تر است.
فرمود: ای ابراهیم علیه السلام! گروهی که خود را از امت محمد صلی الله علیه و آله می پندارند، به زودی حسین علیه السلام، فرزند او را، بعد از او با ظلم و ستم می کشند، همانطور که سرگوسفندی را جدا می کنند و با این عمل سزاوار خشم و غضب من می گردند.
ابراهیم علیه السلام با شنیدن آن اندوهگین شد، و یاد آن مصیبت، دل او را به درد آورد و او را گریان نمود.

خداوند تبارک و تعالی به او از طریق وحی فرمود: «وَفَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ؛ ای ابراهیم علیه السلام! ناله و فریادت بر امام حسین علیه السلام و مصیبت کشته شدن او را، فدیة و عوض قرار دادم برای بی تابی و تحمّل مصیبت فرزندت اسماعیل علیه السلام؛ در صورتی که او را با دست خود قربانی کرده بودی. درجات والای مصیبت زدگان را نصیب تو گردانیدم و این تأویل کلام خداوند تبارک و تعالی است که فرمود: «و بر او ذبح بزرگی فدا ساختیم» و هیچ نیرو و قدرتی نیست مگر به سبب خداوند بلند مرتبه بزرگ».

مؤلف «القطره» می نویسد: بنا بر تأویلی که ذکر شد، امام حسین علیه السلام در عوالم پیشین، شهادت را پذیرفته است تا فدیة برای جدش اسماعیل علیه السلام قرار گیرد و نور جدش محمد مصطفی صلی الله علیه و آله که در صلب او است بماند، پدرش علی مرتضی علیه السلام و مادرش فاطمه زهرا علیهما السلام و برادر بزرگوارش امام حسن مجتبی علیه السلام و فرزندان پاک و معصوم او. که درود خداوند بر همه آنان باد. باقی بمانند و بنا بر این همه نعمت ها و بخشش های ظاهری پروردگار و برکات معنوی او که به ما می رسد از حسین علیه السلام سرچشمه گرفته و شاید همین علت مستحب بودن زیارت آن حضرت علیه السلام، در همه روزها و شب های مبارک است.

زیرا او علت غایی برای برپایی و برقراری دین است، به خاطر اینکه صاحب دین یعنی حضرت خاتم النبیین صلی الله علیه و آله را با قبول شهادت در صلب پدرانش حفظ کرده و در دنیا مصائب بزرگ را تحمّل کرده است تا با این عمل، دین مقدّس را احیا گرداند و باطل را سرکوب نماید.